

KAPITEL 1

Ingela kom tillbaka in i mitt liv en eftermiddag i september. Jag tyckte att hon såg ut som första gången jag såg henne. Kanske hade det långa blonda håret inte riktigt samma lyster längre och kråkfötterna runt ögonen var inte skrattrynkor. Men hennes leende var oförändrat, och jag tyckte fortfarande att hon var den vackraste kvinna jag någonsin sett.

För ett ögonblick glömde jag alla bittra minnen från vårt äktenskap. Vi hade haft roligt tillsammans men hennes narkotika-beroende hade förstört det. Medan jag satt i fängelse hade vi ansökt om skilsmässa. Sen dess hade jag bara sett henne några få korta stunder.

Hon tog ett steg mot mig med öppna armar. Jag backade undan och låste dörren innan jag omfamnade henne. Hon var varm och mjuk i min famn. Långsamt slappnade jag av och lutade mitt ansikte mot hennes hår.

"Long time - no see", sa hon med munnen mot min axel.

Jag kunde inte komma på något att säga.

"Jag hörde att du blivit pensionär."

Jag nickade och log intetsägande mot henne.

"Jag har suttit inne sista gången", sa hon.

Det var inte första gången jag hörde det. Ingela sa samma sak varje gång hon kom ut. Jag log och sa:

"Visst."

Hon visste vad jag menade.

"Den här gången är det allvar."

"Det säger du", sa jag.

Hon såg mig stadigt i ögonen och sa bestämt:

"Ja." Hon gick förbi mig in i lägenheten. "Ska du inte bjuda på kaffe?"

Vi gick ut i köket och jag satte på nytt kaffe.

"Det är slut med narkotika", sa hon.

Den här gången blev jag verkligen förvånad. Oavsett hur goda intentioner Ingela haft tidigare hade hon aldrig haft några ambitioner att sluta med narkotika.

"Har du blivit frälst?"

Hon skrattade.

"Nej, kär. Inte för att jag inte saknar skiten. Det gör jag. Något så in i helvete. Men han vill inte att jag knarkar så jag har slutat."

Jag kände ett stick av svartsjuka. Så kär hade hon aldrig varit i mig.

"Så du har tänkt bli hemmafru?"

"Inte riktigt. Det är det jag vill prata med dig om."

"Jag har lagt av, sa jag just."

"Det är inget sådant. Ekonomisk brottslighet."

"Vad behöver han en sådan som mig till i så fall?" frågade jag.

"Om det blir allvar av behöver vi uppbackning?"

Jag var lite besviken på henne. Visserligen är jag före detta bankrånare, men det innebär inte att jag är villig att göra vad som helst.

"Varför frågar du inte Benny?"

"Brossan är bra men du vet hur han kan vara. Man kan inte ha honom i möblerade rum. Vi behöver någon diskret."

"Jag är ledsen, men det är verkligen slut."

"För helvete, Kirre, du håller ju på att ruttna inifrån. Ta chansen att ha lite roligt."

"Glöm det."

Hon såg att jag menade allvar och tömde sin kopp under tystnad.

"Det var värt ett försök." Hennes röst var inte förebrående utan snarare beklagande. "Sköt om dig."

Hon reste sig och strök mig över håret. Jag ville be henne vänta, ge mig en chans, men dörren slog igen bakom henne. Jag satt stilla några sekunder, sen reste jag mig och gick ut i trappen. Långt nere hörde jag hennes steg men jag ropade inte. Det fanns ingenting jag kunde göra för henne. För min del var det slut. För henne skulle det gå åt helvete igen men det var kanske värt det.